R.P. PLACIDI FILINGERII NEAPOLITANI CLERICI REGULARIS IN FUNERE...

Placido Filingeri

R. P. PLACIDI FILINGERII NEAPOLITANI

CLERICI REGVLARIS.

In funere

ALEXANDRI PERETTI CARD. MONTALTI.

ORATIO

Habita Romæ in Templo S. Andreæ Cleric. Regular. ab eodem Cardinali ædificato.

ROMAE, *Apud Iacobum Mascardum*. 1623.

SVPERIORVM PERMISSV.

Imprimatur, ſi videbitur Reuerendiſſimo P. Mag. Sacri Pal. Apoſt.

A. Epiſcopus Hierac.

Imprimatur, Fr. Dominicus Paulaccius Magiſter & Socius Reuerendiſs. P. Fr. Nicolai Rodulfij Ord. Prædic. Sacr. Apoſtol. Pal. Mag.

ILLVSTRISSIMO D.

D. FRANCISCO PERETTO

ABBATI CLARAVAL. &c.

PLACIDVS FILINGERIVS

S. P. D.

MIRABITVR prudens quilibet me planam hanc, ſimplicem, ac artificio nudam oratiunculam edidiſſe in lucem, non tam ingenij quam amoris partum: & ſi enim me dicentem lachrymantis populi plauſus animauerit, ſcimus legentium, quam audientium moroſius eſſe iudicium, vt multa audientibus arrideant, à legentibus derideantur: verum hoc argumento liquebit, quod plauſus ille ac fletus non ex concinne dicentis arte, ſed ex narratarum amplitudine rerum, ac populi erga laudatum Cardinalem noſtrum inaudita affectione ortum

duxerit. Tu benigne excipe munusculum hoc, munusculum dicam an debitum? debitum sane, cum enim sub patrui tui Cardinalis nostri, dominio omnia nostra & fuerint & sint tibi omnia hæreditario iure debemus, vt cui virtutis, ac magnanimitatis obuenit hæreditas, ei dicari contingat, & laudem, oblatiunculam noli contemnere, est enim purum affectissimi cordis indicium; nullius obsequium contemnendum est si cum amore coniungatur, nec leuia data sunt, quæ amoris pondere onerantur; adulationis ficta spernere fortitudo docet, sed cordis ac pupillarum succum despici non patitur magnanimitas. Quos nigricantes aspicis characteres non sunt atramento, sed lachrymis, ac atro sanguine efformati; & quem cruorem vt Montaltus viueret, lætum fudissem, ac rubrum, eo moriente mœstum tradidi ac atra bili obtenebratum, qui ad natiuum colorem redire nequaquam poterit, ni forte coram amplitudine tua videri erubescat, sed benignè intuere si enim tu respexeris nemo despiciet; noli ad te patrui tui celsitudinem sine clementia deriuasse, & qui hæreditate capis amari, tene amare. Vale.

ORA-

ORATIO.

Regnorum, quę Occidentalis Ecclesię sinus intercludit, funestum carmen, ac lamentationes enarrare si velim, quibus Itali, Germaniq. populi, Galli, Hispani, atq; Poloni funera Alexandri Cardinalis Montalti concelebrant atra pompa doloris, ac lachrymarũ; hæc, inquam, si enarrem, illud, Auditores obijcietis quod minuat narrationis fidem beneuolẽtia narratoris, ac suspecta sit laus in ore eius, quẽ nostis, & fateor, summa à laudato beneficia excepisse. Ergo Romæ nullus poterit de Montalto benedicere, quia nulli nouit Montaltus non benè facere; si alium optatis cuius laudatio, ac fides à beneuolentiæ suspicione videatur immunis, aliquẽ quærite, cuius vtilitas à beneficentiæ participatione fuerit segregata: At quis erit? status, ordines, conditiones singulas perlustrate, neminẽ quippe reperietis. Religionum, Reformati Augustini Regulares, Cælestini cætus insignis, Capuccinorũ orbi, ac Regibus veneranda humilitas. Benedicti familia Sanctorum schola, ærarium Petri, æmula sæculorum omnes in Cardinalem protectorem recepere Montaltum, sub cuius vmbra quietem, sub cuius magnificentia aurea sæcula experti modo Patrem recolunt suspirãt, ac grata vice protectionis vmbram lachrymarum humore compensant: Præstantissima Dominicanorũ Minerua, eruditissima Iesuitarum academia, Clericorũ, quos Minores vocamus Maximi cum sint, familia, oratorem non beneuolum afferre nõ poterunt, omnes enim corde gerunt liberalitatẽ, ac nomen Cardinalis tui. Quis Romæ occurret aut Magnus, aut paruus Montalti amore non affectus? ipse Principibus consanguineus erat, nobilibus Princeps, populo charus, pauperibus pater, virginibus tutela, ciuibus vmbra, aduenis refugium, Collegio corona, Ducibus, & Regibus magnanimitate, ac fide, vt vno verbo dicam, Montaltus, aut altero Alexander. Vt ergo mea, ita & nullius laudatioab affectionis suspicione esset aliena. Nunquid igitur, quia Montalti gratias accepere omnes nullus referet? aut quia omnes laudare debent nemo laudabit? Summa sane laus in omnibus nõ tam laudem, quam laudis materiam quæsiuisse, nec vllum reliquisse magnificentiæ suæ testem legitimum, quia omnes voluit partes gerere largitatis, ac beneficiorum, vt adeo fuerit in cunctis laudabilis vt à cunctis modestiæ ergo taceatur: egregium quippe atq; diuinum laudem silentio comparasse. Silebo; neque enim huc ascendi viuentis Cardinalis excelsas virtutes, ac præclara facinora coaceruare, sed morientis Cardinalis tui, ac mei successum tecũ, Roma. collachrymari. eloquendi inscius flendi peritus adero, ita mulieribus ac pueris lingua inualidis promptã lachrymarum orationem artifex natura cõposuit luctus, ergo mei causã eximium erga Montaltũ amorẽ esse, succisis fletu accẽtibus proclamabo.

In cordibus virtutis affectione calentibus, heroici viri fama aura est, qua amoris flamma succenditur magis, ac excitatur, amoris iacula si è

 fa-

famæ alis plumas mutuentur ocius transuolant,profundius infiguntur. itaque cum per Italiæ Prouincias ab Vrbe remotas peragrarem Campaniam,Etruriam,Insubriam , atq; inter medias regiones,vbique Montalti nomen fama vehebat adeò ac personabat, vt non modo Serenissimi Italiæ Principes,Hispani Duces,Ecclesiarumq. Pastores, verum plebs, mulieres,pueri Montalti magnalia scirēt,& enarrarent;singulis diebus Cardinalem nostrum aliquod magnanimitatis facinus edidisse rumor erat. Audiebamus Alexādrum Perettum modo Principes splendore superasse, modo labentem familiā sustinuisse,modo pauperis puellæ periclitantem virginitatis florem aureo rore seruasse. Modo ære alieno oppressos proprio subleuasse, vt facilius viderentur,l. triginta aureorum millia à Montalto donari,quam ab indigēte desiderari,aut singulis annis circiter quadragena millia aureorum auidius erogaret Montaltus, quam cumularet auarus; sic vitæ curriculo prope duo millia millium aureorum pijs operibus,Alexandri magnanimitatem absumpsisse opinio fert. Egregius plane vir,qui diuitias quæsiuit vt perderet, æstimauit vt sperneret,accepit, vt donaret, qui thesauros Regie possedit , philosophice spreuit christiane distribuit .

Alij Alexandri Peretti veritatem, ac dictorum fidem extollebant , vt quælibet Montalti spōsio publica cautione firmata videretur apud Montaltum dictum & factum nullo tractu diuidebantur. Montaltus dixit dixit,& facta fuut,proprium diuinitatis elogium. Imo verbo breuis, actione profusus docuit ad hoc naturam dexterā lingua longiorem cōdidisse. Ita apud Principes,ac Prouincias reuerentiam ac fidem Montalti nomen adeptum est:Etruriæ montes Montaltum resonant , Serenissimiq. Magni Duces Alexādro Card. summa erant affectione deuincti. Bononia Montalti Legati tempora extollit sub quo lætantibus omnibus solum doluit fiscus,cuius res tunc se male habent , quando Princeps est bonus : Ibi nō modo omnia legationis stipendia;sed insuper multa aureorū millia erogabat in pauperes, vt eo tempore non Legatus à Prouincia, sed Prouincia à Legato stipendia exigere videretur. Magnus Legatus qui nouit legationis suæ non stipendia,sed dispendia numerare,qui muneris non introitum,sed exitum adnotauit,qui Prouinciam pauperem diues inuenit, ac pauper diuitem dereliquit. Mutinæ Princeps quàm tenaci, ac tenero corde Montalto adhæserit scimus. Mediolani cum degerem Feriæ Duce eius vrbis Gubernatore audiui inter Hispanos Montaltum in Ducali aula resonare. Quid de Sabaudiæ,ac cæterorum Italiæ Principum deuotione annectam? Etiam vltra montes Montalti fastigium,ac Maiestas apparebat: Mediolani immorabar, & ecce pertransibant Germani peregrini, qui visa Romæ mirabilia recensentes narrabant se vidisse inter moles Vaticanam,inter columnas Traianam, inter sacella Paulinum , ac inter viros Montaltum: quanta essent in itinere perpessi recolentes quos labo res, quas penurias in Vrbe sustinuissent in Mōtalti tamen palatio victū, ac pecuniam large accepisse fatebantur : hæc per Germaniæ remotissi-

mas

mas plagas peregrinorum ore diuulgata egerunt, vt non modo inter catholicos, sed & inter hæreticos Alexandri Peretti magnanimitas imperio digna duceretur. Poloniæ Rex, ac remotissimum regnum Montaltum elegere, vt ad ipsos posset Cardinalitiæ protectionis vmbra pertingere. Et quid dicendum si vera fatētur qui narrant etiam in Ottomani Turcarum Imperatoris regia aula inter picturas Ducum, ac Regum nostra ætate insignium auro gemmisq. ornatā Montalti effigiem enitere? Hæc Alexandri Cardinalis fama erat: Quid in humano pectore fama nō potes? Socratis Platonis compositos mores, magnanimamq. philosophiam audimus, statim erga eos animus excitatur, fertur, veneratur. Perlegimus Æneam paternæ senectutis sarcinam pijs humeris inter Troiæ incendia vectitantem, ac omnes nostris lachrymis flammas illas cuperemus extinguere. Scipionis victoria Cæsaris bellicus labor, Alexādri vastus animus cum audiuntur diliguntur. Qui ergo audire poterant nostra sæcula edidisse Cardinalem Alexandrum Magno Maiorem, qui sine milite sine thesauris, sola magnanimitatis, ac veritatis vi tot populos, Italos, Hispanos, Germanos, Polonos, Barbaros, Hæreticos, Turcas Orbem gloriæ, ac famæ suæ subiugauit imperio, ac tantæ virtutis amore non effragrare? Vehementius religiosa corda pulsabat Cardinalis nostri erga Virginem deuotio, sacri cultus religio, ecclesiæ zelus, virtutum omnium thesaurus, innumera prætereo, nō enim tam dicendi quærenda est copia, quam audiendi vitanda satietas. vnum non silebo, vt discatis ex vngue Leonem, Leonem enim Montaltum vastus animus gentilitia stemmata, aspectus ipse indicabat. Inferni fraude adolescentula regionis huius facile pulcherrima paupertate compulsa, pecunia pudorem commutare moliebatur, hæc Montalto oblata est: ò aurum verè dulce pudoris venenum. Nulla Atalanta tam fugax, quam auri massa non remoretur, nulla virgo est, nulla candidi velleris agna. quæ non magis cupiat aureo vellere sepernestiri, nullius puritatis niues accensa cupidinis flamma non liquescunt. Quæ pulchra Proserpina est quam diues Pluto non rapiat? quis erectus, animus quem auri pondera non incurrunt? itaque cælestem castitatis thesaurum adolescentula prodigere parabat; lugebāt Angeli, ac liuidè collætabatur infernus puellam expectans, immundam, prostratam, sacrilegam voraturus. Heus Montalte, hæc vides, & pateris? Siccine Alexander coram te aurum pudoris iura violabit? Sic sic Montalte auri triumphator, te vidente aurum de virgine triumphum referre patieris? Eia magnanime, age, egregium quid expectamus. Ecce magnanimitatis, ac pietatis heros surgit duo aureorum millia accipit, puellæ largitur in dotem. impudentiæ obiurgat, &, quod erat venale, decus seruat illæsum: sic auri telis oppugnatam auri scuto protexit. & puritatem ne auri venena sentiret, auri antidoto præseruauit; ecce tartarus gemit, lætatur empyreum, miratur aula, decoratur Ecclesia, ecce Benedictum Patriarcham aureis spinis Venerem effugantem, spinæ namque sunt diuitiæ. Ecce verum Iouem, qui cygni candorem præferens, auri plu-

pluuia Danaes pudorem non corrupit,ſed conſeruauit. Nicolai in triũ virginum dotes aurum largientis ſanctitatem ad ſydera noſtra quoque tempora extollunt. at Montaltum ſingulis annis auri dotem centenis puellis magnificè effundentem, quæ poterunt ſæcula reticere? Cardinali noſtro cælos ſumma maieſtate intrant i quot adoleſcentulas virginali, aut caſti coniugij puritate decoras de ſeruato pudore, ac ſalute gratias retuliſſe putatis? his lilijs Mons Altus noſter in cælo floret, & coronatur. diſcite Principes magnanimum pudorem imitari, atque huc Eccleſiæ aurum tendere. O fœlix Montalti aurum ſeruati pudoris pretium, patrimonium pauperum,labentium baculum,peregrinorum ærarium,purpuræ decus,Cardinalitiæ,regiæq. liberalitatis inſigne (hoc auro mundo cæleſtis ciuitatis platea cõſtruitur) aurum non in imis terræ viſceribus prope inferos genitum,ſed in vertice Montis Alti Olympo appropinquantis. Pecuniæ cumulos ad miſerorum iuuamen erectos montes pietatis vulgus appellare conſueuit, ita omnipotens ad pauperes,ægrotos,viduas,pupillos,carceribus emancipatos,peregrinos ſubleuandos hunc Montem Altum,ac magnum pietatis erexit Deus, ſic non potuit his aureis catenis omnium non illigare animos,his aureis iaculis ſingulorum corda non confodere,quis omnium corda rapuit quem fama,quem aura vehebat,quem Vaticanas aut Quirinales ædes petentem equitum,ac curruum copioſior turba comitabatur, turba non Sixti V. beneficijs conducta,ſed Alexandri Peretti liberalitate captiua,quem omnes corde gerebant,euehebant lingua,quem fouebant oculis, quem venerabantur obſequio,cui Mathuſalem annos deprecabantur, quem omnes in Pontificia Petri Sede videre cupiebant niſi Montaltum? Sed impediuit Deus forte ne Petri æraria funditus euerterentur, ac pauperes Eccleſiæ paupertate diteſcerent,aliud enim malum à Montalto timeri non poterat: melius ſane dixiſſem,quia tantum virum populi piacula non merebantur,ac ferrea noſtra ſæcula auream ſub eo ætatem redire non paterentur. Cum igitur matura iam ætate ſpem omnium vota conciperent (ò mortem humani conſilij diſſipatricem) (heu quo mea vergit oratio) inopinatus per vrbem rumor emanat, Montaltus ægrotat, dolebant omnes, ſed febris initia fatua ſecuritate paruipendebant:perſeuerat morbus,augetur, atque vitæ periculum imminere comperiunt; tunc ecce turbatur familia,horreſcunt conſanguinei,vrbs tota ſuſurrat, Montaltus? Montaltus? Montalti vita periclitatur? heu nos; hac fama confirmata & aucta,medicis eius ſalutem deſperantibus profundus mœror,ac dolor omnium corda occupauit, transfixit, pauperes, virgines pueri, peregrini, carceribus detenti,aduenæ,ciues,Principes, Cardinales, Pontifex,vrbs tota ingemuit. nullum fuit Templum,in quo Euchariſtia expoſita Montalti ſalus à Deo non peteretur. innumeri vitam ſubſtentabant pane doloris, & aqua lachrymarum, infantes per vrbem nudis pedibus procedentes altis vocibus clamabant in cœlum.quadringentorum virorum,ac mulierum turba lacrymis, ac precibus montem

San-

Sanctæ Mariæ Maioris genibus conſcenderunt, omnia mœſta, omnia nigra, atrati parietes, e domorum feneſtris atræ veſtes dimittebantur, artifices in officinarum ſuarum poſtibus, quæ nigra habebant artis ſuæ inſtrumenta, aut opera dolentes expandebant. notiſſima quoque res eſt, ac inaudita hebræos eleemoſynas, ac ieiunia indixiſſe, Eccleſiæ ſinagoga condoluit. Solis inſigne fuſco velo coopertum eſt, luctus, ac tenebræ factæ ſunt ſuper vniuerſam vrbem. bone Deus, qui fide petentibus omnia ſpopondiſti, & ſi monti dicerent, tollere, ac mittere in mare cur Eccleſiam orantem Montem altum iſtum è vita non tolli, non exaudiſti? ita Roma, ad Cardinalis ſalutem æterno erat, impetrabilique conſilio deſtinatum. noſtras preces exaudiuit Deus non ad noſtram voluntatem, ſed ad eius vtilitatem; imo ad noſtram voluntatem, cum enim tot Cardinali vitam petentibus, nec plurimorum ſæculorum ætate ſatisfacere poſſet, æternam vitam ei largiri noſtris ipſis precibus coactus eſt. Itaque ingraueſcente febri, labente virtute, nocte hora ſexta Alexander Perettus Cardinalis Montaltus Principum maximus Cardinalium phenix, pauperum pater, Romæ oculus viam vniuerſæ carnis ingreditur. moritur Montaltus. nunc lachrymis, ac ſuſpirijs laxantur habenæ. Vicecancellariæ palatium euadit domus lugentium, ac lachrymarum, nuntium per Vrbem nigris alis fama funeſta fert, caligineq. offendens aerem Romam mœſta flentium, ac clamantium confuſione commiſcet, languent in plateis, pauperes, ſub tectis viduæ, in vinculis captiui, Principum aulæ, Religioſorum clauſtra profunda mortis meditatione horreſcunt. Non poterat Vrbs non flere, cum mors in Montaltum vrbis oculum puluerem inieciſſet. Vtinam Roma vidiſſes noſtra clauſtra noſtras cellulas, ò quale ſpectaculum, qui mœſti vultus, qui prægnãtes oculi, quæ humiles ceruices, quæ corda amara; dolore ſtupentes occurrebamus, nec iuxta morem ſalutationis verba proferebamus, noſtri eramus obliti, lætitia ex corde, verba ex ore diſceſſerant. o Montalte Montalte: quidam ex noſtris plus doloris Montalti, quam Patris ſui mortem afferre affirmabant, alij dixere ſæpe ſe vitam ſuam Deo obtuliſſe, vt Montaltus viueret. Omnes optare potius Montaltum viuum, quam decem ex nobis in Cardinalatum aſſumptos ingenue fatebamur. Montaltus, Montalti ſolus amor, ſolus aſpectus, ſola vmbra exhilarabat, Pater nobis, decus, ac corona videbatur. Sed inter alios, quo ego fui præcipuo dolore attritus, cum iacentem in feretro, circa primam noctis horam è Vicecancellariæ palatio in adiacens Diui Laurentij templum inter faces, ac preces meis humeris tranſportaui? O charum pondus, ſiccine amor meus pondus meum cor vna premis, & humeros, vt inde lachrymas eruas, hinc ſudorem? ferebam mortuam vitam pauperum; anima mea magis erat in cadauere, quod amabat, quam in me, quem animabat. erat illud meo amori viuum, ego eius dolore è mortuus, ſic ſtupente natura viuum cadauer defunctus baiulus efferebam; iacebat ille morbo defunctus, ego eram dolore attritus, ac nouo miraculo mortuum

ve-

vehebat occisus. Animæ meæ dimidium cadaueri, dimidium mihi vnicebatur, & quia neuter integram animam habebat neuter viuebat, vterq; dimidius, vterque febri mortuus alter caloris, alter amori: alterum animæ meæ dimidium exhalare voluissem, sed timui ne me pereunte alterum Montalti dimidium deperiret, sane si dimidiam animam Montaltũ habere nõ cognouissem, alterũ dimidium amisissem, non amisi, sed totam animam in Montalti pectus transtuli, at cur non reuixit? fortè quia tam magnanimo pectori viuificando paruus meus animus non sufficiebat; ideo dimidiam animam resumpsi, eratque anima ibi amans, hic dolens, vtrobique inferni cruciata dolore, in amati Montalti pectore flammis; in lugentibus meis oculis lachrymarũ aqua affictabatur. O quã fortior es morte dilectio, illa animam diuellit à corpore, tu indiuisibilem animum secas in partes, vt sim partim viuus, partim mortuus cum perierit amor, & vigeat dolor. ò cælum aut vitam redde amato, aut vitam tolle dolentis. Hæc cum mente peruoluerem lachrymarum alluuionem exundans ad me, & socios meos quidam ex populo commiserantes accurrerunt dicentes, Patres ne vereamini prouidebit Deus, putabant isti dolorem nostrum oriri, quia nos, ac templum nostrum copiosissimas eleemosynas amiseramus, ah quantum dolui, Papæ quantũ nobis plebs ista crimen imponit vt non Montaltum, sed Mõtalti diuitias lugeamus, nobis hæc? nobis qui pro Montalto, Templum, aurum, sanguinem fudissemus? nec enim nos tam viles nostra natalia ediderunt, turpissimam maculam generi nostro iniecissemus, nunquam inferremus tantum crimen gloriæ nostræ, quam putamus calcare diuitias, venerari virtutem. Quid? quid? diuitias, eleemosynas? amplissimæ fuerunt fateor centum sexaginta millia aureorum largitus est nobis; sed testor Deum viuum; acerbissimi doloris mei causa fuit amor Montalti: Montalti mei magnanimitas, veritas, maiestas vbi estis? Sorbe tellus diuitias tuas, & redde mihi Montaltum meum. Terra vorax commutemus, pande fauces, superbamque molem hanc profundo absorbe hiatu, & tantum redde nobis Montaltum nostrum nolo Montaltum diuitem, peto Montaltũ charum, Montalti non dona, sed dextera, non aurum, sed animus, sed cor nos illigauit. Nosti equidem, nosti vota tuorum Montalte dulcissime, lachrymæ sistite vt loquar, Defuncto Cardinali bini cubicularij arcam plumbeam ad nos deferunt, ibi contenta, & causam exponunt: Cardinalis moriens testamento voluit corpus suum in Sixti V. sacello sepeliri, cor atque viscera quæ in hac vrna plumbea asseruantur dono misit vobis Patribus Sancti Andreæ, accipite: liquescentibus omniũ animis obortæ sunt lachrymæ, ac verba fletu intercidente, nemo nuntijs, etsi nobilibus, respondebat. Siccine Montalte nostrorum cordium erga te flammas voluisti, ne vnquam extinguerentur, cordis tui cineribus conseruare? Montalte mi maiestatem tuam noueramus, liberalitatem tuam eramus experti, sed teneram animi tui affectionem nunc sentimus, quid Pater, quid amans, quid sponsus amplius egisset? dedisti nobis cor: id

au-

augurari licebat cum erga nos amoris, ac diuitiarum thesauros expanderes, vbi enim thesaurus tuus,ibi cor tuum, id augurari cum viuens cor nos tam ardenter amaret, vt quorum fuerant flammæ, eorum essent & cineres. Princeps iustissimus, vt furto sublata restitueret morti vicinus, quia nostra corda rapuerat suum nobis cor testamento reliquit; at quo æquitatis iure pro tot cordibus vnum? vnum erat, sed ingens, & vastum, quod innumeris æquipollebat, aut cum cor suum tradidit omnia nostra reddidit, quæ illi erant annexa. Tribus quasi elementis constabat Alexander spiritu, corde,& corpore, mixtum hoc morte solutum est, tunc singula ad natiua loca rediere,spiritus euolauit ad Deum, corpus ad Sixtum V. sibi carne coniunctum,cor quod nostrum iam erat nobis tradidit. In Montalti pectore duo pugnabant amores Sixti V. ac Clericorum Regularium, ibique de cadauere contendebant, Salomonis sententia iudicata res est, nec illi, nec isti,sed diuidatnr, Sixto corpus, nobis cor dedit, sed quibus dedit cor, dedit totum, totus enim Montaltus cor erat & magnanimitas; nunc vere magnificum hoc Templum videtur, cum tam magnanimi cordis factum est capax; Cleopatræ conuiuium æmula prodigalitate paranti ob insignem margaritam attritam in pulueres dictum fuit vicisti, sed nostto delubro superbas Romæ machinas æmulanti dicant cætera vicisti, non lapidum pretio, non architectura maiestate aut forma, sed propter inæstimabilem gemmam carbunculum illum Montalti inquam cor redactum in pulueres; summa Basilicæ istius gloria erit cum dicetur, huic Clericorum Regularium Templo, vt omnium corda raperet, cor suum sepeliendum tradidit

Alexander Perettus Cardinalis Montaltus Sixti V. carne Nepos, gloria æmulus, animo maior, Veritatis asylus, magnanimitatis sedes, liberalitatis fons, Purpuratorum phœnix, Principum Princeps, magnanimorum maximus, Fidelitatis splendor, Romæ oculus, omnibus charus Aurei sæculi instaurator. Arescentem pauperiem aurea pluuia refecit; Virginitatis flores aureo rore seruauit, Labentes familias aureo baculo sustinuit; Carcerum vectes aurea lima dissecuit; Fluctuantes animos aureis ancoris firmauit; Auaritiam aurea procella mersit; Nudos aureo vellere texit; Principes aureis hastis superauit; Templum hoc magnum aurea arundine metitus est, Romanos ciues aureis percussit iaculis; Orbi aurea luce affulsit; In Vrbe aurum vertit in auram; In cælum aureis conscendit gradibus; Famæ auratis euolat plumis; Laudandus aurea lingua non ferreo stylo, vt

Dicebam.